

INTRODUCCIÓ GENERAL

Pels cristians, l'any comença amb el temps de l'advent. Temps en que la litúrgia dominical, a través de les seves lectures, infatigablement repeses cada tres anys, ens fa fer un camí particular per entrar més plenament en el misteri de Nadal.

Incansablement, és bé l'adverbi que millor caracteritza el temps de l'advent: temps d'atenció als signes de la vinguda del Senyor; temps de vetlla en la fidelitat; temps de desig de l'acompliment de l'obra de Déu.

La Paraula s'ofereix com una font sempre oberta, sempre rajant on hi anam a pouar per avui. És a través del temps que passa, les marques deixades per la vida que la Paraula en fa a agafar de manera incansablement nova.

Isaïes, Pau, Jaume i Mateu són els portadors de la Paraula de Déu que l'Església ha elegit fer-nos escoltar en aquets any A. Cadascun a la seva manera, ens permet combregar en l'esperança del món, a pesar de les pors que generen els esdeveniments nacionals i internacionals, i ens fa veure els signes del Regne, la recerca de la pau i de la justícia.

Les lectures no es limiten a evocar el passar: la vinguda de Crist al món, o el futur: la seva vinguda definitiva en glòria. També ens interpel·len en el nostre avui: com entram en la història que Déu escriu des de sempre? Com arribarem a aconseguir la llarga paciència dels homes de l'Antic Testament, quan sabem que el Messies ja ha vingut? Com aconseguirem la perseverança de l'Església, quan l'espera de la seva vinguda gloriosa es fa tan llarga?

PRIMERA LECTURA

Isaïes 2, 1-5

Profeta ple de geni, Isaïes exerceix el seu ministeri en un període de trasbals en la història d'Israel on el desordre polític i religiós, i les amenaces de la invasió siriana pesen feixugament sobre el poble.

Isaïes té un sentit molt agut de la transcendència de Déu (*Sant, fort, Poderós*) i de la indignitat de l'home pecador. Ell es fa el cantor, amb un llenguatge poètic i harmoniós, de la fidelitat al Déu únic: ell és l'única oportunitat de salvació. En la fe, ell espera que una "**resta**" pura travessarà totes les dificultats tenint al seu cap el Messies del que en senyala les característiques pròpies: descendent de David, farà regnar sobre tota la terra la justícia i la pau i escamparà el coneixement de Déu.

El text que llegim com una visió dels darrers temps està travessat per tres imatges fortes:

- Judà amb el seu centre Jerusalem enfortint el Temple: és a dir la presència del mateix Déu.
- La reunió de totes les nacions atentes a la paraula de Déu.
- El fruit d'aquesta escolta comú de la paraula de Déu: la pau.

Aquesta perspectiva val ben bé l'encoratjament dinàmic de la conclusió: *Veniu, caminem a la llum del Senyor*.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EL LECTOR, en la seva preparació, per millor remarcar el seu valor en la proclamació, haurà de tenir en compte:

- **L'ANUNCI D'UNA REVELACIÓ** de part de Déu: El profeta Isaïes rebé aquesta revelació sobre Judà i Jerusalem.
- **LA MARXA DELS POBLES** que ella provocarà:
  - totes les nacions aniran cap a ella...
  - tots els pobles es posaran en camí...

EL REFRANY (la repetició) que va marcant aquest text profètic i que ens posa també en camí avui:
+ *Veniu, casa de Jacob, caminem a la llum del Senyor*

SALM 121

Cant de pelegrinatge, càntic de Pujada, convida a marxar, amb els ulls fixes en la meta, en el final. La dificultat de la ruta, del camí no s'oposa a l'alegria confiada que omple i amara el qui es compromet, amb els seus germans, a una pujada espiritual

Quan els pelegrins veien Jerusalem, entonaven aquest salm. La nostra esperança s'eixampla a l'univers: que tota la humanitat es reuneixi en Crist!

Segona lectura: Romans 13, 11-14a

Pau posa allà un principi fonamental: el cristià submergit en la mort i resurrecció de Crist és alliberat del món i de l'imperi de les tenebres, ja és un ciutadà del cel, tenint part del Regne de Déu.

És aquesta situació que determina el comportament moral del cristià: no essent ja del món, no es pot conduir segons el món. Fet fill de Déu, actua sempre segons els costums de Déu, viu com a fill de la llum. El cristià és signe de la presència del Regne aquí baix.

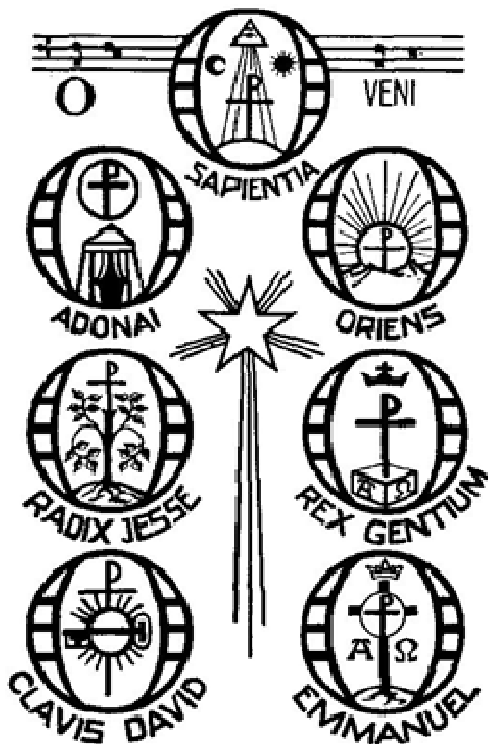
Esperar i desitjar el Regne d'aquesta manera, el fa venir, el fa arribar.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent a remarcar:

L'ADREÇA habitual de les Cartes: *Germans, /...*

- Les **IMATGES TEMPORALS** evocant la Vinguda del Dia del Senyor:
  - + És el moment...
  - + Ha arribat l'hora...
  - + la nit ha acabat...
  - + El dia és a prop...

- **ELS IMPERATIUS** que inciten els cristians a viure en la lògica de la seva vocació baptismal:

- Deixem les obres de les tenebres...
- Revestim-nos pel combat de la llum
- Comportem-nos honestament...
- Revestiu-vos del Senyor Jesucrist.

Evangelí Mateu 12, 37-44

Tot l'Evangelí de Mateu s'articula al voltant del tema de la vinguda del Regne dels cels que ha de restablir l'autoritat sobirana de Déu sobre tots els homes. Mateu juga sense parar amb el paral·lelisme entre el Crist i el Regne dels cels. Sembla clar que per ell Crist és en la seva persona el Regne i que tot el regne és el Crist mateix (Mt 12, 28).

L'Advent que ens prepara a acollir la persona de Jesús en el temps, s'obre, amb el text de Mateu, sobre l'acollida del Regne a la fi dels temps. Els dos esdeveniments estan estretament units i si nosaltres començam pel final és que la vinguda de Jesús en la carn (persona humana) ne és més que la primícia de la seva vinguda gloriosa. Així la litúrgia fixa immediatament l'objecte primordial de la nostra espera.

Situat al cor del discurs escatològic de Mateu, aquest text ve com un signe d'esperança. Després de la descripció de diverses catàstrofes, Jesús indica un medi de no estar desorientat: *Vetlau... estigueu a punt*. Açò suposa una ferma esperança i les tres paràboles que segueixen el text que es llegeix aquest diumenge, són il·lustracions d'aquesta atenció vigilant demanada a aquells que exerceixen responsabilitats en l'Església, a aquells que pregunten, a aquells que treballen pel creixement del Regne de Déu.. És, per tant, a cadascú que es dirigeix aquesta exhortació plena de sol·licitud de part del Senyor: *vetlau... estigueu a punt...* perquè el vostre Pare que està al cels, no vol que un sol d'aquests petits no es perdi (Mt 18, 14).

Els dos exemples que Jesús empra presenten dues actituds contràries a la del qui vetlla:

- la imprevisió dels qui ignoren el que passarà.
- La por del qui tem el lladre i es replega sobre si mateix.

El vigilant està simplement a punt per a fer front a l'esdeveniment, i viu en la paradoxa essencial de l'esperança bíblica que és a la vegada total inseguretat i total seguretat-